

jeg. Jeg skal paa vore Vegne udtale, at vi i Hovedtrækkene billiger den Begrundelse for de Ændringsforslag, som findes under Nr. 4 i Betænkningen over Banklovsforslaget. Vi vil ikke undlade at erklære, at de i Betænkningen fremsatte Anskuelser er vore principielle. Vi har ikke været i Stand til at forstaa, at den simpleste Løsning af Spørgsmaalet om en skarp Adskillelse mellem Bank- og Sparekasevirksomhed ikke skulde være fra Begyndelsen af at drage denne skarpe Grænse og at drage den paa en saadan Maade, at det jævne, i Pengesager sædvanligt ikke helt kyndige Publikum, Sparerne, kan forstaa det. Ved Udtrykket „fra Begyndelsen af“ forstaa vi: fra det Øjeblik, Sparerne træder ind i Instituttet — enten dette nu er en Sparekasse eller en Bank — for at anbringe Pengene, fra det Øjeblik, de faar udleveret en Bankbog, Kontrabog, Sparekassebog — lad os bruge Fællesbetegnelsen Kontrabog —, og saafremt man fra det Øjeblik vil skelne mellem Sparekasser og Banker, vil det være let for Sparerne at forstaa det. Men naar man lader disse Institutioner være ens, i det Øjeblik de modtager Indskuddene, vil det altid være vanskeligt for Sparerne senere at forstaa, hvorfor der skal være saa stor Forskel paa den Maade, hvorpaa de administrerer og udøver deres Udlaansvirksomhed. Jeg forstaaer ikke, at man ikke vil drage Grænsen fra dette Øjeblik, jeg her har nævnt. Sparerne vilde i saa Fald i Sparekasserne faa en Kontrabog ligesom hidtil, og idet man unddrog Bankerne at modtage Penge paa Kontrabog, vilde Bankerne betjene sig af Bøger paa lignende Maade som de Banker, der er oprettede siden 1901, Indlaansbevis, eller hvilken Form det nu maatte behage Bankerne at betjene sig af, og samtidig vilde Resultatet blive, at Bankerne neppe, som nu, vilde faa den overvejende Del af Landets Sparemidler.

Som nævnt i Betænkningen over Sparekasselovforslaget er Bevægelsen ret faretruende for Sparekasserne. Det er den allerede under de nuværende for Bankerne mindre gunstige Arbejdsvilkaar, thi naar Bankerne trods disse mindre gunstige Arbejdsvilkaar er i Stand til at modtage den 31. Marts 1913 som Sparekasseindskud 898 Mill. Kr., medens Sparekassernes samtidige Indskud kun var 838 Mill. Kr., viser dette, at Sparekasserne, som for 15 Aar siden havde 579 Mill. Kr. Sparemidler, medens Bankerne den Gang kun havde 294 Mill. Kr., faktisk er udsatte

for at miste en væsentlig Del af deres Indflydelse. Vi nærer ikke Tvivl om, at dette vil være til megen Skade for de selvstændige erhvervende i By og paa Land. Det vil medføre, at det vil blive vanskeligere for de selvstændige arbejdende, Haandværkere, handlende, Jordbrugere, at skaffe sig Kautionslaan til rimelig Rente som Driftskapital. Vel er det, som omtalt i Betænkningen, nødvendigt, som vore Besiddelses- og Beskatningsforhold for Tiden ligger, at der gives god og let Adgang til Opnaelse af Prioritetslaan i fast Ejendom, men endnu vigtigere er det for de mindre velstillede, de mindre, selvstændige Erhverv, at der bliver let Adgang til billige Driftsmidler, og dette Krav formener Mindretallet bedre tilfredsstilles, naar Sparekasser og Banker vokser op Side om Side som nu med nogen Sandsynlighed for vedblive at kunne staa Side om Side, end hvis Arbejdsvilkaarene for Sparekasserne bliver saa indsnævret, som de vilde blive, saafremt Lovforslaget gik uforandret gennem Rigsdagen. De vil ikke kunne oparbejde en saa stor Rente til Sparerne som Bankerne, forudsat at de samtidig skal fastholde deres hidtidige gode national- og socialøkonomiske Princip at udlaane til den billigst mulige Rente. Det er for os det afgørende, og hvor man har haft Lejlighed til at sammenligne Sparekasser og Banker, ser man Gang paa Gang, at Sparekasserne kan og befitter sig paa at udlaane billigere. Det kan Sparekasserne maaske ogsaa gøre, saa længe der er lige stor Indlaansrente — og det forventer vi, at der vil være, det er derfor, vi er gaaet med til Ændringsforslag Nr. 3 —, dels fordi de arbejder betydeligt billigere end Bankerne, dels fordi de har en i Sammenligning med Indskuddenes Størrelse lille Garantikapital, som kun forrentes med 5 pCt., hvorimod Bankerne sædvanligvis har en stor Aktiekapital, som skal forrentes med 7—8 pCt. Endvidere er der en Vanskelighed knyttet dertil, idet en Del af vore Bankers Aktiekapital ofte er paa udenlandske Hænder og indehaves af Mænd, som derved bliver i Stand til at udøve nogen Indflydelse paa vort Erhvervsliv, og dette er neppe altid til Gavn for det jævne, selvstændige Erhverv.

Naar det ærede Medlem fra Kellerrup og jeg trods disse vore principielle Anskuelser om herhen hørende økonomiske Spørgsmaal og Forhold har bebudet i Betænkningen, at vi vil se os i Stand til at frafalde Ændringsforslaget under Nr. 4 i Banklovsforslaget, er det, fordi vi maa er-